

at afgøre, hvor Grænsen skal trækkes, og vi kan komme ind paa Forhold, hvor der vil opstaa endnu større Kollision med Ejernes Rettigheder, end det vil ske paa Havbredderne. Jeg vil altsaa fremhæve, at det gælder Havbredderne, og jeg understreger, at den ærede Ordfører ogsaa nylig i sit Foredrag hævdede, at det særlig var Havbredderne, der var Tale om, derimod ikke i samme Grad andre Strækninger, bl. a. ikke i samme Grad Skovene, hvor der vel ogsaa efter mit Forslag kan være Tale om noget tilsvarende, men mere undtagelsesvis, medens jeg kan være med til i det hele taget at give denne Færdselsret paa Havbredderne.

Vejen til at opnaa den nævnte Færdselsret skal ifølge mit Ændringsforslag under Nr. 14 i første Linie være fredelig Forhandling med de vedkommende Ejere. Det er en Vej, der har vist sig ikke at være ufarbar. I Virkeligheden har det efter de Oplysninger, der har foreligget for os, ikke været vanskeligt at erhverve denne Ret. Vi har Oplysninger om, at det er lykkedes paa milelange Strækninger af Nordsjællands Kyst, og jeg er overbevist om, at det vil lykkes i endnu højere Grad, efter at Loven er gennemført. At der i nogen Maade maa bringes Ofre, ogsaa Pengeofre, er ganske naturligt, og jeg har derfor ogsaa, idet jeg selv ønsker at fremme denne Sag og, som jeg har fremhævet før og atter kan fremhæve nu, selv er en Tilhænger af denne Færdselsret, ikke alene henvist til at fremme den ved fredelig Forhandling, men ogsaa til, at der fra det offentlige Side kan ydes Pengebidrag dertil, og endelig for det tredje foreslaaet, at det offentlige kan skride til at fremme Sagens Gennemførelse ved Ekspropriation paa Steder, hvor det findes rimeligt, hvor enkelt eller ganske faa Ejere modsætter sig en Ordning, der kan faa virkelig Betydning. Men det gælder ogsaa her, at jeg ønsker Sagen henlagt til de lovlige Myndigheder, Justitsministeriet og Rigsdagen, saaledes at Bevillingen skal gives dér, og det interesserer mig at se, at paa dette Omraade er Flertallet gaaet samme Vej og taler om Bevillinger paa Finansloven. Det er interessant, ogsaa fordi Forslaget forekommer mig at staa i en underlig Modsætning til de øvrige Bestemmelser om Naturfredning, hvorefter saadanne Bevillingsspørgsmaal afgøres af Fredningsnævnet alene. Jeg ved ikke, hvorfor man her har fraveget dette, men kan for saa vidt kun være tilfreds med denne Imødekommen, med, at man paa dette

Omraade har fulgt de samme Anskuelse, som jeg nærer: At det bør være Rigsdagen, som gennem Finansloven bestemmer, hvorvidt den vil gaa med til Støtte af en saadan Færdselsrets Gennemførelse. Jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, at ad de Veje, jeg har anvist, kan den Færdselsret, hvis Gennemførelse er ønskelig for Befolkningen i en stor By som København, gennemføres, og den bør gennemføres ved saadanne Midler, som foruden at være praktiske tager fornødent Hensyn til den Ejendomsret, som en Gang er erhvervet. Man kan, saa meget man vil, paastaa, at der er gammel Hævd paa, at den udyrkede Strandbred bør være offentligt Eje, og at Alverden har Ret til at færdes dér; det viser sig dog, at der foreligger Tilfælde, i hvilke der ad lovlig Vej er erhvervet Adkomst til privat Besiddelse af denne Strandbred, og hvor saadan Adkomst er erhvervet ad lovlig Vej, maa man fjerne den ad lovlig Vej og mod lovlig Erstatning; ellers kan man ikke gennemføre denne Sag paa en saadan Maade, at den samlede Befolkning kan være tjent dermed.

Idet jeg saaledes fastholder mine Ændringsforslag og ikke vil kunne gaa med til Lovforslaget i den Skikkelse, Flertallet foreslaar at give det, vil jeg for mit Vedkommende udtale et lignende Haab som den ærede Ordfører: at det maa lykkes Rigsdagens Kamre at naa til en Overenskomst om Sagen. Jeg ved ikke, hvorledes det vil gaa Lovforslaget i det andet Ting; men den Mulighed er jo ikke udelukket, at nogle af de Synspunkter, jeg har fremdraget, vil finde Støtte dér, og naar jeg da ser, hvorledes allerede i Fjor Anskuelserne i Udvalget og særlig i Underudvalget nærmede sig hinanden, og jeg tænker paa den forsonlige Maade, hvorpaa den ærede Ordfører udtrykte sig, kan jeg ikke komme bort fra, at det vil være muligt gennem en Forhandling mellem de to Ting at naa til en Overenskomst om denne Naturfredningslov, som alle kan være tjente med. I den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreslaas affattet af Flertallet, tror jeg ikke, det er Tilfældet, og jeg maa derfor anbefale at stemme for de Ændringsforslag, jeg har stillet.

Westergaard: Dette Lovforslag har, som det er udtalt tidligere, to Hovedformaal, dels at skaffe Adgang for Befolkningen til i videst muligt Omfang at færdes i den frie Natur, dels at bevare saadanne